

s o u d k rekursu Ludmily Š. potvrdil napadené usnesení. D ů v o d y: Podle § 652 obč. zák. může zůstavitel při odkazu ustanoviti náhradnictví obecné či svěřenské. Může tudíž ve smyslu § 608 obč. zák. uložit odkazovníku povinnost, aby odkaz, který přijal, ponechal po své smrti druhému ustanovenému odkazovníku. Důsledek tohoto svěřenského náhradnictví jest vytčen v ustanovení § 613 obč. zák. tak, že dokud nenastane případ svěřenského náhradnictví, náleží povolanému odkazovníku omezené vlastnické právo s právy a závazky poživatele. Nemůže se proto narovnáni, sjednané mezi Eduardem L. a Ludmilou Š., má-li vůbec účinnost, přesto, že bylo soudem schváleno, týkati podstaty odkazu, nýbrž jen oněch práv, která by Eduardu L. příslušela jako poživateli odkazu. Tím však není nárok na podstatu odkazu dotčen; Eduard L. mohl se sice podle § 551 obč. zák. zříci svého svěřenského nároku ve prospěch Ludmily Š., avšak takovéto zřeknutí může býti účinné teprve, až nastane případ onoho svěřenského náhradnictví, t. j. v případě úmrtí Ludmily Š., tedy ve prospěch jejích dědiců. Ačkoliv tedy smluvci zamýšleli snad způsobiti řečeným narovnáním jiný právní důsledek, přece jen pro nedostatek souhlasu všech svěřenských náhradníků nelze vyhověti návrhu Ludmily Š., aby jí byla uvolněna částka 35.080 Kč 86 h.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o dovolací rekurs proti rozhodnutí rekursního soudu, kterým bylo usnesení prvního soudu potvrzeno, podaný pro nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.). Rekursní soud opírá své rozhodnutí o postup svěřenského nároku Eduarda L. (nástupníka) ve prospěch dovolací stěžovatelky (přední odkazovnice) a vyslovil správně, že přední odkazovnice nenabývá více práv než nástupník (§§ 442 a 1394 obč. zá.). Pokud se v dovolacím rekursu tvrdí, že postupem svěřenského nároku Eduardem L. přední odkazovnici svěřenské nástupnictví pominulo, jest tento názor mylný, neboť tímto postupem se nic nezměnilo na povaze svěřenského nástupnictví, nýbrž odkaz po smrti dovolací stěžovatelky připadne jí po případě její pozůstalosti místo nástupníkovi. Tím nebylo ani rozhodnuto, že případ, pro který nástupnictví bylo zřízeno, t. j. pro případ smrti dovolací stěžovatelky, nenastane (§ 615 obč. zák.). Naopak proti projevené pořizovatelově vůli nemůže býti svěřenské nástupnictví zrušeno ani dohodou předního dědice a nástupníka. Nejde proto o uplatňovanou nezákonnost a nižší soudy zamítly právem návrh Ludmily Š.-ové, aby jí částka 35.080 Kč 86 h z jmění zatíženého svěřenským náhradnictvím byla uvolněna.

Čís. 16766.

Na nemovitost, na níž vázne podle § 43 zákona o stavebním ruchu č. 45/1930 Sb. z. a n. zákaz zcizení a zavazení ve prospěch Česko-

slovenského státu, nelze bez svolení ministerstva sociální péče vésti ani exekuci vnucenou správou.

Exekuce vnucenou správou nemovitosti znamená nejen zatížení jejího užitku, ale i zavazení samé podstaty nemovitosti.

(Rozh. ze dne 2. března 1938, R I 1648/37.)

Srov. rozh. č. 9883, 10096 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel František M. navrhl, aby mu byla k vymožení jeho vykonatelné pohledávky 51 Kč 65 h s příslušenstvím povolena proti povinnému Obecně prospěšnému stavebnímu a bytovému družstvu »K.«, zapsanému společenstvu s ručením omezeným v P., exekuce vnucenou správou nemovitostí zapsaných ve vložkách č. 1578, 1597 a 1598 v D., a to přístupem k vnucené správě, zahájené již jiným věřitelem. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl na rekurs povinného družstva exekuční návrh. Důvody: Na uvedených nemovitostech vážne pod pol. C 22 zákaz zcizení a zavazení ve prospěch Československého státu, dokud pohledávky jím zaručené nebudou umořeny. Uvedený zákaz se opírá o §§ 43, odst. 1, 44, odst. 1 a 3, a 45 zákona o stavebním ruchu z 10. dubna 1930, č. 45 a o ustanovení §§ 42, odst. 2, a 46, odst. 1 a 3, vlád. nař. z 28. května 1930, č. 66 Sb. z. a n. Bylo proto na prvním soudě, aby povoluje navrženou exekuci, přihlédl ke knihovnímu stavu nemovitostí, o něž jde, a neosvědčil-li vymáhající věřitel podle § 54 č. 3 ex. ř. to, že státem zaručené zápůjčky jsou umořeny a že se tak omezení ve prospěch státu stalo bezvýznamné, neměl exekučnímu návrhu vyhověti. Kromě toho pod C 16, vložky č. 1578 vážne pohledávka Č. spořitelny 649.000 Kč, při níž pod C 17 jest poznamenána státní záruka podle § 30, odst. 2, č. 1 zákona č. 45/1930 Sb. z. a n. za zúrokování umoření a vedlejší platby za anuitu o 1½ % vyšší nad 5½ % úroky, z počátečního kapitálu za nejvyšší úrok z prodlení per 6%. Ve vložce č. 1597 při pohledávce Všeobecného penzijního ústavu v P. 649.000 Kč s přísl. pod pol. C 26 jest poznamenán (C 28) obdobný garanční závazek, což jest poznamenáno i při pohledávce téhož ústavu v téže výši ve vložce č. 1598. Podle § 54 zákona z 26. března 1936, č. 65 Sb. z. a n. pohledávky nájemného z nemovitosti, t. j. výtěžky vnucené správy, na které (nemovitosti) byla udělena státní záruka podle starších zákonů o stavebním ruchu, mezi nimiž jest citován i zákon z 10. dubna 1930, č. 45 Sb. z. a n., nemohou býti po dobu, dokud není zaručená státní záruka umořena, postiženy exekucí ani zajišťovacími úkony. Ježto první soud povoluje exekuci nepřihlédl k uvedeným veřejnoprávním zákazům ve prospěch státu, které brání výkonu exekuce, bylo rekursu vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Na nemovitostech, na něž dovolací stěžovatel navrhl k vymožení své pohledávky exekuci vnucenou správou, vázne podle § 43 zákona o stavebním ruchu č. 45/1930 Sb. z. a n. ve prospěch Československého státu (správy sociální péče) zákaz zcizení a zavazení. Názor dovolacího stěžovatele, že vnucená správa není zatížením nemovitosti, ježto se nedotýká její podstaty, je mylný. Vedení vnucené správy na nemovitost znamená nejen zatížení jejího užítku, ale i zavazení samé podstaty nemovitosti, ježto podle § 218 ex. ř., dojde-li k exekuční dražbě nemovitosti na pohledávky, k jejichž vymožení byla před zahájením dražebního řízení nařízena vnucená správa nemovitosti, dostane se z rozdělované podstaty v pořadí, které podle § 104 ex. ř. věřitelovu právu přísluší, byť i tento věřitel na nemovitosti ani zástavním právem nebyl zajištěn, ani k dražebnímu řízení nepřistoupil. Postihuje tedy vnucená správa sám pozemek a nikoli jen jeho užítky (rozh. č. 9883 a 10096 Sb. n. s.). Ježto z tohoto důvodu jest exekuční návrh bez svolení ministerstva sociální péče nepřipustný, nebylo třeba zabývat se ostatními vývody dovolacího rekursu.

Č. 16767.

Dočasná omezení v některých odvětvích podnikání (vlád. nař. č. 162/1935 ve znění vlád. nař. č. 148/1937 Sb. z. a n.).

Ustanovení § 1 uved. vlád. nař. jako předpisu výjimečného nelze rozšiřujícím výkladem vztahovati na případy, jež v něm nejsou výslovně zahrnuty.

Kdo neměl dosud pro svou osobu oprávnění k provozu některé z obchodních živností vytčených v § 1 dotč. vlád. nař., nepodléhá omezení stanovenému v § 1, odst. 2, uved. vlád. nař., chce-li založiti nový podnik, třebaže jest jako veřejný společník zúčastněn na podniku provozovaném veřejnou obchodní společností na základě živnostenského oprávnění, uděleného druhému veřejnému společníkovi. Uvedeným vládním nařízením není dotčeno právo kupce jednotlivce, aby si přibral veřejného společníka a utvořil tak veřejnou obchodní společnost a aby z ní opět vystoupil a přenechal podnik zbylému společníku.

Konkurenční firma není účastnicí řízení o zápisech jiné firmy a změny jejího znění a není proto ani oprávněna k rekursu proti usnesením rejstříkového soudu v té příčině vydaným.

(Rozh. ze dne 2. března 1938, R I 114/38.)

Rejstříkový soud povolil usnesením ze dne 11. října 1937, Firm 3303/37-A XII 19/1, na opověď Samuela D. zápis firmy jednotlivce »S. D. . . ., obchod dámským a módním zbožím, dále usnesením